

DE Z **A** LIGEN

ROBERT BEERNINK

NIET BETREDEN * ZALIGEN * NIET BETREDEN * NIET BETREDEN * NIET BETREDEN

$(132 + 5) \cdot 2 = C \# \#$

... ALLES IS ELDERS ...

LEES-EXEMPLAAR

DE ZALIGEN

© 2018 Robert Beernink
© 2018 Ambilicious, uitgever van verhalen
alle rechten voorbehouden
Eindredactie: Inanna van den Berg
Omslagontwerp: Ambilicious Studio / Probeeld
Omslagfotografie: Robert Beernink
Opmaak binnenwerk: Ambilicious Studio

ISBN 978 94 92551 30 6
NUR 300

www.ambilicious.nl

ROBERT BEERNINK

DE ZALIGEN

Ambilicious Breda | Kalmthout

*Zolang er mensen zijn met geest,
Zal de inkt blijven vloeien,
Tot over de randen,
En ze er zijn geweest.*

‘Hoe voel je je?’

‘Fantastisch!’

‘Wil je afscheid nemen?’

‘Waarom? En van wie? Ik vind het alleen raar om zo naar mijn eigen lichaam te kijken.’

‘Geniet er nog maar even van. Morgen ga je de shredder in.’

De intercitytrein trekt snel op en rijdt langs het verlichte perron de kille nacht in. Wegbrengers zwaaien nog een keer uitbundig naar hun geliefden en haasten zich dan naar de automatische deuren van de stationshal, waarachter het behaaglijk warm is. Het achterste treinstel is bijna het station uit als er een heftig en oorverdovend schuren van ijzer op ijzer klinkt. Het lijkt op ijzingwekkend gillen. De enkeling die nog op het perron staat draait zich verschrikt om. Met een schok komt de trein tot stilstand.

Stationmedewerkers rennen naar het eind van het perron, sprinten een betonnen trapje *Verboden voor onbevoegden!* af en moeten nog een heel stuk verder lopen om bij de voorkant van de locomotief te komen. De machinist springt vanuit zijn cabine in de diepte en kijkt onder de trein naar de wielen en de rails. Hij geeft over in zijn blauwe sjaal.

Aangeslagen reizigers klauteren uit hun trein, lopen via de verboden trap het perron op en worden opgevangen in de stationshal. Het duurt meerdere uren voordat het baanvak wordt vrijgegeven. Als ze eindelijk verder kunnen reizen in een vervangende trein, staat de andere op een zijspoor en wordt door spoorwegpersoneel schoongespoten. Tot hartelijk uitzwaaien komt het niet meer, hooguit tot een bedrukt opgestoken hand.

'Je weet zeker dat hij erin zat?'

'Ja.'

'En, zat hij erin?'

'Nee.'

'Hoe kun je dan in vredesnaam zeker weten dat hij erin zat?'

'Dees wist dat. Zei ze.'

'En daarom heeft ze geprobeerd de trein te stoppen door ervoor te gaan staan en werd onder de wielen in tartaar veranderd.'

'Hij zal er in alle consternatie wel uitgesprongen zijn.'

'Heb jij dat gezien?'

'Nee, ik heb alleen Dees gezien. Ik ben weggerend, ik weet niet waar naartoe. Een trap op, geloof ik, maar ik viel flauw. En toen ik bijkwam, lag ik op een brancard in de stationshal. Maar ik kon toch met de volgende trein mee en heb alle coupés gecontroleerd.'

'En?'

'Niets.'

'Dus?'

'Dus is hij eruitgesprongen.'

'Die lui zijn gek. Knettergek.' Rechercheur Henk Willemsen zit met een paspoort en een proces-verbaal in zijn handen. 'Desiré Kotten. Mooie jonge vrouw.'

Willemsen kijkt nog een keer en gooit het paspoort op zijn bureau.

'Was ze alleen?'

'Is niet bekend. Het was erg druk op het perron met zowel passagiers als wegbrengers.' Sally Zuidersma staat achter de versleten bureaustoel van Willemsen en kijkt over zijn schouder mee in de papieren.

'Niemand die op een bijzondere, aparte, afwijkende of opvallende manier heeft gereageerd?' Willemsen praat staccato als hij tegelijkertijd denkt.

'Niet dat we weten. Er waren er wel een paar flink misselijk en iemand is flauwgevallen. Maar die bevonden zich op de kop van het perron en zagen daardoor wat er verderop gebeurde.'

‘Bij die kou? Dan maak je toch dat je zo snel mogelijk weer binnen komt!’

Sally lacht. ‘Geliefden laten zich door het weer niet afschrikken, Henk. Ze stonden elkaar via het raam te zoenen.’

‘Was dat raam open?’

‘Nee, dat zat er gewoon tussen. De flauwgevallen vrouw had nog wel mooi mazzel.’

‘Mazzel?’

‘Ja, ze had de trein gemist, maar kon later alsnog mee.’

‘En zij viel flauw aan het eind van het perron? Als je te laat bent spring je toch door de eerste de beste deur die je kunt halen naar binnen?’ Willemsen kijkt zijn jonge collega indringend aan.

HILSBROEK POST

— VAN DE CULTUURREDACTIE —

Eerste deel meesterwerk Bendrik Freek al niet meer leverbaar.

Hilsbroek – De eerste druk van het werk waar al zo lang naar is uitgekeken en dat eerder deze week verscheen, was binnen een paar uur uitverkocht.

Uitgever en drukker maken overuren om op korte termijn weer aan de vraag te kunnen voldoen. Zelden heeft een werk dat in de Lage Landen werd uitgegeven zo’n run op boekwinkels en webshops veroorzaakt.

De auteur zelf, Bendrik Freek, is niet bereikbaar voor commentaar. Naar verluidt heeft hij zich teruggetrokken om zich te kunnen concentreren op een vervolg. Daarvan zijn al talloze exemplaren bij de uitgever voorgereserveerd.

www.bfv.nl/blog

De uitgestoken ogen zijn waardeloos geworden. Ze keken, maar zagen niet. Wie niet ziet, kan ook niet weten. Om en om trekken de ogen nog zo nu en dan samen, dansen wanhopig over de tafel, proberen te focussen, maar ze zien niets meer. Vloeistof drupt, onverstoorbaar als de tijd, langs de naden van het kanten tafelkleed in een groeiend rood plasje op de vloer.

Geplaatst door freekfreak (heden om 18.00 uur)

Reacties:

De blinde leeszaal

De damasten tafelkleden zijn strak gestreken, het roodbruine meubilair is stofvrij en het grijze marmoleum op de vloer glanzend schoon. Alle vierendertig stoelen zijn bezet. Witte kopjes en schotels met het blauwe logo van de bibliotheek staan klaar. De roestvrij metalen kannen met koffie en thee gaan van hand tot hand. Aardewerk schaaltes met Jan Hagel koekjes staan op de tafels. De bezoekers wachten. Ze ogen gespannen.

Voor de dertien, in twee rijen opgestelde tafels, staat een spreekgestoelte schuin voor een neergelaten wit scherm dat aangelicht wordt door de uit het plafond gezakte beamer. Op het scherm is hetzelfde, sterk vergrote, blauwe logo als op de kopjes te zien. Verder niets. De glazen wanden van de kleine zaal zijn afgedekt met zwarte doeken. Ze hangen ook voor de deur, waardoor een jonge medewerkster van de bibliotheek binnenkomt. Na een kort gesprek, fluisterend, met de enige man met een badge op de revers van zijn pak, vertrekt ze. Niemand kan naar binnen kijken.

En niemand naar buiten.

Volgens de badge heet de man Henk Jan Naber en is hij de directeur van de bibliotheek. Hij aarzelt even, gaat dan toch achter de microfoon staan en richt zijn sombere gezicht naar de zaal. De tik met een wijsvinger op de microfoon dreunt als een paukenslag door de speakers. Iedereen zit stijf rechtop met de oren gespitst.

‘Beste mensen,’ begint hij. ‘Ik heb geen goed nieuws.’ Vanuit de zaal klinkt aanzwellend rumoer. Naber zwijgt. Zwijgen nodigt uit tot stilte. Het wordt snel rustig. Ze willen horen wat hij te zeggen heeft.

‘Beste mensen,’ herhaalt hij. ‘We hadden vanavond graag de aangekondigde lezing door deze hooggeëerde auteur voor u willen verzorgen. U bent, net als ik, ongetwijfeld heel nieuwsgierig naar de presentatie over zijn werk dat, zoals u weet, het publieke debat en de social media al wekenlang beheerst.’ Hij schraapt zijn keel. ‘Maar ik moet u helaas teleurstellen en meedelen dat de lezing niet door kan gaan. De politie heeft vanmiddag de boeken die nog bij de uitgeverij aanwezig waren in beslag genomen. Ook in de boekhandels en webshops zijn geen exemplaren meer beschikbaar.’

Directeur Naber onderbreekt zijn betoog voor een slok water. Hij schopt zacht tegen een forse bruine doos die onderin het spreekgestoelte staat en zet er een voet op.

‘Wij zullen de boeken die wij van tevoren hadden ontvangen om aan u te verkopen over moeten dragen aan de autoriteiten.’

De zaal begint weer te morren: ‘Betutteling!’

‘Censuur!’

‘Boekverbranding!’

‘Nazipraktijken!’

Met armgebaren probeert de directeur de menigte tot rust te manen. ‘Ik ... ik begrijp heel goed hoe vervelend dit is voor u. We hebben ons allemaal op deze avond verheugd. Maar wij kunnen niet anders!’

‘Waar is die schrijver dan?’ vraagt iemand vanaf de achterste rij. ‘Laat hij het zelf komen uitleggen!’ Hij krijgt luidruchtige bijval.

Henk Jan Naber haalt zijn schouders op. ‘Ik weet echt niet waar

hij nu is. Niemand weet dat. Hij is niet bereikbaar. Hij is ... van de aardbodem verdwenen!'

Directeur Naber gaat zitten en laat zijn boodschap doordringen tot de aanwezigen. Langzaam gaat hun boosheid over in acceptatie en gelatenheid.

De gasten staan in groepjes op en verlaten de zaal door de geblindeerde deur. Vijf personen blijven achter en praten nog wat na. De directeur, zichtbaar teleurgesteld en tegelijkertijd opgelucht, biedt ze nog een kopje koffie of thee aan. En houdt ze een schaal met Jan Hagel koekjes voor. Ze vinden gretig aftrek.

www.bfv.nl/blog

Als de medewerkster van de bibliotheek weer binnenkomt en de zwarte lap aan de binnenkant van de deur opzij duwt, ziet zij meteen haar directeur. Verder is de zaal leeg. Zij staart hem aan. Naber zit met een lijkleek hoofd in een strak tegen de tafel aan geduwde stoel. Het witte kanten tafelkleed kleurt langzaam rood door het bloed dat sijpelt uit de holle gaten waarin, bij haar vorige bezoek aan de zaal, nog zijn ogen zaten. De jonge vrouw kan niet direct bevatten wat ze ziet en als het besef indaalt, valt ze zonder een kreet te slaken flauw. De uitgehaalde oogbollen op het schoteltje voor hem ziet ze niet meer, net zomin als het ontbreken van een grote bruine doos.

Geplaatst door freekfreak (heden om 21.30 uur)

Reacties:

Net echt, freekfreak. Huiveringwekkend!

Geplaatst door bendrikbitch (heden om 21.43 uur)

Dank je wel, bendrikbitch

Geplaatst door freekfreak (heden om 21.45 uur)

Of je er zelf bij was. Ik ril van opwinding bij de gedachte.

Geplaatst door boekbutcher (heden om 22.13 uur)

Het lelijke talent

Het is een zeldzaam bezit, een unieke gave en een uitzondering. Tevens een toepasselijk anagram van latent: het is er, maar moet bewerkt worden na ontdekt te zijn, ontleed, opgerakeld, in de lucht gegooid en weer landen, dan verder ontplooid en doorontwikkeld. Gezaaid op vruchtbare grond, gepoot in gemeste aarde, naar de oppervlakte gehaald en gekoesterd als een tere plant. Dan is de weg naar de perfecte bloei alsnog lang en moeilijk.

Wie het bezit, aanwendt en ervan geniet, kan niet anders dan alsmaar verder gaan, tot aan de uiterste rand van het kunnen en daar overheen. Dat is taak, roeping, missie en levensdoel. Het lot van schilders en beeldhouwers, dichters en schrijvers, componisten, muzikanten, dansers en zangers. Hoe begaafd moet iemand zijn om te kunnen ontroeren?

Voor de ware is dat niet genoeg; is emotie niet de ultieme beleving van het perfecte. Het is niet meer dan een middel de kunst te laten uitstijgen boven de creatie om een universele en tijdloze beleving te genereren. Gevoel over gevoel. Kunst overtreft zichzelf. Kunst is voortdurend een stap vooruit. Is visionair. Creëert een nieuwe werkelijkheid. Sublimeert het nu naar een ander nu. Kunst is niet talent, talent is kunst. Dat heeft Bendrik Freek in het begin niet in de gaten.

In de eerste dagen van zijn schrijverschap heeft hij de gewoonte elke bladzijde die hij gelezen heeft uit het boek te scheuren en weg te gooien. Het is niet meer interessant. Alles wat hij de moeite waard vindt om te onthouden, slaat hij op in zijn fenomenale geheugen.

Bendrik is een kleine en vriendelijke man. Hij heeft een hekel aan naar buiten gaan en nagestaard te worden door de mensen, die hij, na het voorbijgaan, zachtjes hoort fluisteren over zijn uiterlijk. Niet dat hij mismaakt is of zo. Hij is alleen maar afschuwelijk lelijk. Bendrik wijkt af van het gewone, van de grote gemiddelde gemene deler. Dat ziet hij aanvankelijk als manco en niet als kracht.

Zijn hoofd met daarin dat enorme geheugen is veel te groot voor

zijn kleine lichaam. Als hij loopt wiegt zijn hoofd voortdurend naar voren en net voor hij topzwaar wordt en voorover dreigt te vallen, doet hij een volgende stap. Wie in beweging blijft, blijft overeind. Voor Bendrik geldt dat niet alleen als hij loopt maar vooral ook als hij achter zijn geliefde schrijftafel zit en woorden aaneenrijgt tot zinnen en zinnen tot hoofdstukken en hoofdstukken tot boeken.

Zijn lelijkheid veroordeelt hem tot binnen blijven. Het is een zelfvonnis. Binnen in zijn kleine huis aan de rand van de stad kan hij zich nauwelijks verroeren, de toenemende frustratie over zijn voorkomen niet van zich af lopen. Maar ook niet omvallen. Hij schrijft om zich geestelijk uit te putten en op die manier in beweging te blijven.

Het gebrek aan lichamelijke inspanning wordt zichtbaar: zijn onderlichaam ontwikkelt zich voortvarend door het tekort aan fysieke arbeid. Zijn postuur als geheel raakt beter in proportie, hij wordt er echter niet knapper op. Integendeel: hij wordt zo lelijk dat de mensen niet meer fluisteren als hij zich toch op straat vertoont, maar hardop hun walging luchten. Hem nakotsen.

Na verloop van tijd komt hij helemaal niet meer buiten. Hij wijdt zich volledig aan het schrijven en in die eerste periode van vrijwillig gekozen exil, wordt zijn schrijftalent herkend en begint zijn kunstenaarsster te rijzen.

De boekenplaag

‘Er zijn nergens boeken meer. Ik heb stad en land afgebeeld.’ Rechercheur Sally Zuidersma kijkt haar nieuwe baas, Henk Willemsen, vragend aan. Hij zucht.

‘We zijn er godverdorie toch niet voor om boeken in te zamelen!’

‘Ze willen het!’

‘Ze kunnen zoveel willen. Ik ...’ Zijn telefoon gaat. ‘Willemsen.’ Sally kijkt hem aan. Zijn chagrijn neemt in de loop van het gesprek alleen maar toe. Henk houdt zijn hand voor de microfoon. ‘Ook alle uitgevers gehad?’

Sally knikt. 'Uitgevers, boekwinkels en webshops.'

Henk mompelt korzelig in de telefoon alert te zullen blijven en beëindigt het gesprek.

'En die lul van een schrijver zelf dan? Waar zit die eigenlijk?' Sally haalt haar schouders op. 'Zorg dat je hem vindt. Dan zijn we zo klaar met dit onzinnige geneuzel.'

'Hij schijnt te zijn ondergedoken. Kan niet meer veilig over straat.'

'Om zo'n kutboek?'

'Ja, en nog een tweede kutboek op stapel, Henk!'

'Waar is hij dan bang voor? Terroristen, fundamentalisten, godsdienstgekken, schuldeisers ... Wat in vredesnaam?'

'Geen van alle, Henk. Was dat maar zo. Dan hadden we iets concreets.'

'Waar is hij dan wel bang voor?'

'Zijn fans.'

'Zijn fans? Wat een idioterie! Waarom voor zijn fans?' Sally nipt zwigend van haar koffie. 'Weet dan niemand hoeveel boeken er zijn verkocht? Wat doen die uitgevers in vredesnaam de hele dag? Het moet toch bekend zijn hoeveel er circuleren onder het publiek!'

'Ik heb geen idee. We kunnen nog wel even de bibliotheek bellen, of ze daar wat weten.'

'Wat weten?'

'Ik weet het niet.'

'Bel jij?' Sally pakt haar telefoon maar hoeft geen nummer te kiezen want de bibliotheek belt zelf al.

De rijmende ster

... Omdat ik aanvoel dat het allemaal zo onuitlegbaar goed bij elkaar en in elkaar past. Het is dat ongrijpbare gevoel, als betekenis de woorden ontstijgt, zoals de woorden de zinnen ontstijgen en het boek zichzelf tot een universele schepping overstijgt.

Daarmee eindigt de mail die Bendrik Freek heeft ontvangen van Emiliënne Bovy.

Bendrik begrijpt er in eerste instantie niets van en is vooral verbaasd over de vele woorden die Emiliënne aan hem besteedt. Hij kent haar als minimalistisch dichter, die alleen de kracht van letters en lettertypen gebruikt in haar werk. Bendrik heeft haar oeuvre in zijn boekenkast staan. Zij is nog jong en heeft desondanks al tien bundels gepubliceerd. Een enkele keer bladert hij door de boekjes, maar een pagina met een paar letters in afwisselend font, doet hem weinig tot niets.

Emiliënne Bovys debuut 'Alphabet' vindt hij nog redelijk toegankelijk. Het eerste gedicht met de titel 'A' kan hij wel plaatsen:

AAAAAA

Het ontwaken, de toenemende waakzaamheid, verbazing, opwinding en het orgasme kan Bendrik enigszins navoelen, als hij het hardop leest.

Het afsluitende 'Z' noemt hij geslaagd, want dat beleeft hij met een diepe geeuw:

ZZZZZZ

In latere publicaties gebruikt ze verschillende lettertypen om angst, blijdschap, droefheid en andere emoties en gevoelens te, in

haar eigen woorden, 'verklanken'. Emiliënne vindt zichzelf bepaald niet minimalistisch. Ze afficheert zichzelf als 'foneet poëet'.

Bendriks fascinatie voor de dichter als persoon neemt sneller toe dan die voor haar werk. Hij blijft haar bundels verzamelen, ook als Emiliënne gaat putten uit vreemde talen en culturen. Hij kan geen gevoel ontwikkelen bij schijnbaar willekeurig geplaatste Arabische, Cyrillische of Chinese tekens en figuren, evenmin bij het Keltische schrift of Runentekens, hoezeer deze hem ook fascineren.

De mail van Emiliënne intrigeert hem ook. Uit haar afsluitende zinnen maakt hij op dat haar verwachtingen van zijn werk voldoen aan wat zij met haar poëzie nastreeft. Zij staat niet bekend als pleaser of een warme, hartelijke vrouw. Een recensent noemde haar eens een heks die op de verkeerde kant van de bezem heeft plaatsgenomen. Emiliënne bedankte hem met een christusdoorn in een pot vaseline.

Bendrik heeft een aanvaring met haar gehad in de periode dat hij zich nog onder de mensen bewoog. Na haar boekpresentatie van de voor hem volslagen onbegrijpelijke zevende bundel, bekende Bendrik dat hij bij het openslaan van haar werk moest denken aan tekstballonnen uit strips, waar vloeken wordt gesymboliseerd door getekende donkere wolken en bliksemflitsen. Dat schoot mevrouw Bovy in het verkeerde keelgat. Ze keek hem met haar gelige ogen arrogant aan en weigerde de bundel die Bendrik had gekocht te signeren.

'Laat eerst maar eens iets van jou zien,' sneerde ze, terwijl ze hem het boek teruggaf, weliswaar ongetekend, maar met een businesskaart erin. Bendrik stuurde haar digitale excuses.

Pas na het verschijnen van haar tiende bundel arriveert de mail waarin ze haar goede gevoel voor zijn werk zo breed uitmeet. Dat ze die mail in een en hetzelfde lettertype schrijft, stelt Bendrik een beetje teleur.